

Livada

Din peisajul rural nu pot lipsi livezile, pomii fructiferi. Pe lângă aspectul estetic, ele fac mediul înconjurător să fie mai primitiv, contribuind la specificitatea zonei prin diversitatea de soiurilor și a speciilor.

O livadă bătrână poate găzdui peste 5000 de specii de viețuitoare, începând cu microorganisme până la mamifere. Ea reprezintă habitatul pentru insecte care adună nectar și polen, sau care se hrănesc cu diferite părți ale pomilor, precum și a păsărilor și a mamiferelor din acest lanț trofic.

În scorburile pomilor bătrâni, se pot instala păsări, lilieci, insecte, dar și microorganisme care funcționează ca și descompunători. O mulțime de plante pot fi identificate într-o livadă, printre care foarte multe flori care atrag insectele.

Până la sfârșitul secolului 19 speciile autohtone au fost cultivate în majoritatea satelor transilvănene, dar în perioada interbelică piața fructelor a scăzut, iar în lipsa interesului economic livezile au rămas în paragină.

Speciile autohtone au multiple avantaje: au o paletă variată a gustului și pe parcursul secolelor s-au adaptat la condițiile locale (ex. sunt mai rezistente la ger și secetă), decât soiurile internaționale. Totodată diversitatea dintr-o livadă înseamnă rezistență sporită în fața bolilor și a dăunătorilor. În condițiile schimbărilor climatice contemporane, aceste soiuri pot sta la baza realizării unor noi specii rezistente la noile condiții climatice. Ca și dezavantaj putem menționa faptul că necesită mai multă îngrijire și mai multe cunoștințe de specialitate, iar producția obținută este mai mică și mai fluctuantă.